

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **M. M.**, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2012, č. j. KRPA-84623/ČJ-2012-000022, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 A 65/2012 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížnosti se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012, č. j. KRPA-84623/ČJ-2012-000022, kterým byla ve vztahu k žalobkyni prodloužena doba zajištění cizince za účelem správního vyhoštění o 90 dnů.

Městský soud ve svém rozsudku uvedl, že dle § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nesmí doba zajištění cizince

překročit 180 dnů. Dále musí být splněn předpoklad, že uložené správní vyhoštění bude možno v této době realizovat. Tak tomu dle městského soudu v projednávané věci nebylo. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž správní vyhoštění je dle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců vykonatelné až po právní moci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla pravomocně zamítnuta dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně však proti tomuto rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který v době rozhodování stěžovatele o žalobě ještě nerozhodl. Žaloba ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek dle § 32 odst. 2 zákona o azylu a po dobu řízení vzniklo žalobkyni dle § 78b odst. 1 zákona o azylu vízum za účelem strpění pobytu, čímž po dobu řízení před Krajským soudem v Praze přestal být pobyt žalobkyně na území České republiky v rozporu s právními předpisy a nebylo možno realizovat její vyhoštění.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, městský soud uvedl, že je nutno trvat na tom, aby správní orgány při prodloužení zajištění cizince zvažily, zda výkon správního vyhoštění bude v prodloužené době zajištění alespoň potenciálně možný. Rozhodnutím stěžovatele se celková délka zajištění žalobkyně prodloužila na maximální dobu 180 dnů, i přes to městský soud dospěl k závěru, že nelze očekávat, že by v této době odpadly důvody, pro něž nelze rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně vykonat. To s ohledem na skutečnost, že v řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, které představuje překážku vyhoštění, nerozhodl ani Krajský soud v Praze, nelze přitom vyloučit, že žalobkyně podá kasační stížnost proti případnému zamítavému rozhodnutí tohoto krajského soudu. Jelikož není jisté, že v rámci 90 dnů, o které bylo zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění prodlouženo, odpadnou důvody, pro které nelze vykonat rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, rozhodl městský soud o zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatele.

Stěžovatel rozsudek městského soudu napadl kasační stížností, ve které namítl nesprávné právní posouzení věci soudem. Ztotožnil se sice s názorem, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vykonatelné dle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců až po právní moci rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak vyjádřil nesouhlas s tím, že probíhající soudní řízení ve věci mezinárodní ochrany do případu vneslo překážku takové povahy, která by zabráňovala tomu, aby žalobkyně byla v prodloužené době zajištění vyhoštěna. Stěžovatel nemůže jakkoli zasahovat do rozhodování jiného orgánu či předjímat jeho závěr, zvláště v situaci, jde-li o správní soud. Stěžovatel v době svého rozhodnutí vzal v úvahu fakt, že Krajský soud v Praze projednává žalobu ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně, to však dle jeho názoru nepředstavovalo překážku, která by v prodloužené době zajištění neměla být překonána. Dle § 56 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jsou návrhy ve věcech mezinárodní ochrany vyřizovány přednostně. Stěžovatel tak byl oprávněn prodloužit dobu zajištění, neboť si byl vědom skutečnosti, že cíl zajištění žalobkyně může být v době stanovené jeho rozhodnutím naplněn. Existoval zde předpoklad, že Krajský soud v Praze ve stanovené době 90 dnů rozhodne. Ve vztahu k argumentaci městského soudu, že proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze případně

pokračování

může žalobkyně podat kasační stížnost, stěžovatel uvedl, že není oprávněn, resp. ani nemůže předjímat pohnutky žalobkyně, zda se pro tento mimořádný opravný prostředek rozhodne.

Dále stěžovatel poukázal na to, že dle § 78b odst. 1 zákona o azylu se vízum za účelem strpění uděluje cizinci v souvislosti s řízením o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Městský soud dle stěžovatele vůbec nezdůvodnil, proč se domnívá, že uvedené zákonné ustanovení je aplikovatelné i ve vztahu k řízení před krajským soudem. Stěžovatel s takovým, byť neodůvodněným, názorem městského soudu nesouhlasí a má za to, že žalobkyně vůbec nemohla obdržet vízum za účelem strpění pobytu dle § 78b odst. 1 zákona o azylu v návaznosti na řízení před Krajským soudem v Praze ve věci mezinárodní ochrany.

Stěžovatel taktéž v kasační stížnosti vyjádřil své přesvědčení, že městský soud opomněl ust. § 3d odst. 1 zákona o azylu, dle něhož cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, je oprávněn pobývat na území do doby podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to však neplatí, je-li zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel zmíněné zákonné ustanovení vykládá tak, že pokud cizinec v době, kdy se nachází v režimu zajištění, podá žádost o udělení mezinárodní ochrany, nevzniká mu automaticky oprávnění k pobytu. Naopak jeho postavení zůstává nedotčeno.

Z těchto důvodů navrhl stěžovatel kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za stěžovatele v řízení o kasační stížnosti jedná jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní otázkou, kterou stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu předložil k posouzení, je, zda v daném případě stěžovatel správně zhodnotil, bylo-li reálné předpokládat, že překážka, která bránila výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, odpadne v průběhu prodloužené doby zajištění žalobkyně.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve své rozhodovací činnosti vyslovil názor, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně

posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. K tomu blíže usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupné též z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Tento závěr rozšířeného senátu je plně aplikovatelný i na řízení o prodloužení zajištění cizince dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož stěžovatel rozhodoval v nynější věci, jelikož podstata takového rozhodnutí je obdobná.

Dle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se

- a) mezinárodní ochrana neuděluje,
- b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,
- c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo
- d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá,

jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.“

Překážku výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění v nynější věci tvořilo dle právé citovaného ustanovení probíhající řízení před Krajským soudem v Praze (sp. zn. 47 Az 2/2012) o rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Tato žaloba měla přímo na základě § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek, neboť nespádala pod žádnou z výjimek stanovených v tomto ustanovení, kdy se žalobou není spojen odkladný účinek. Zmíněná žaloba byla podána dne 21. 8. 2012 a ke dni vydání rozhodnutí stěžovatele v nynější věci, tj. ke dni 25. 9. 2012, o ní nebylo rozhodnuto.

Bylo tedy na stěžovateli, který věděl o probíhajícím řízení před Krajským soudem v Praze, aby zhodnotil, zda bude správní vyhoštění žalobkyně v rámci doby, o kterou hodlal prodloužit zajištění, alespoň potenciálně možné. Stěžovatel ve svém rozhodnutí zhodnotil, že lhůta 90 dnů, o kterou prodloužil zajištění žalobkyně, koresponduje se lhůtou pro ukončení soudního řízení ve věci azylu, a to s ohledem na § 56 odst. 3 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje přednostně žaloby mj. ve věcech mezinárodní ochrany. A dále, že tato lhůta bude potřebná k zajištění cestovních a přepravních dokladů nezbytných pro realizaci správního vyhoštění.

Městský soud se s naznačenou úvahou stěžovatele neztotožnil a uvedl, že ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně nebylo rozhodnuto ani Krajským soudem v Praze, nelze přitom vyloučit, že žalobkyně proti případnému zamítavému rozsudku Krajského soudu v Praze o její žalobě podá kasační stížnost. Městský soud pak vyšel z toho, že není bez jakýchkoli pochyb seznatelné, že během 90 dnů, o které bylo zajištění žalobkyně prodlouženo, odpadnou důvody, pro které není možné rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat.

pokračování

Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že při úvahách, zda řízení před krajským soudem ve věci mezinárodní ochrany, které představuje překážku výkonu rozhodnutí o správním rozhodnutí, bude skončeno, nelze po správních orgánech žádat, aby zohledňovaly hypotetickou variantu, že proti rozhodnutí krajského soudu ve věci mezinárodní ochrany bude, resp. může být podána kasační stížnost. Jakkoli je právem cizince, jehož žaloba proti rozhodnutí o neudělení azylu byla zamítnuta, podat proti takovému rozsudku kasační stížnost, šlo by v době řízení před krajským soudem o pouhou spekulaci, zda se tomu tak skutečně stane či nikoli. Po správním orgánu tak lze při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince za účelem zajištění žádat, aby posoudil jen existující překážky bránící realizaci vyhoštění, o nichž je mu známo, a nespekulovat o případných okolnostech, které se mohou, ale nemusí stát. V nynějším případě existující překážku výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně představovalo probíhající řízení před Krajským soudem v Praze.

Z tohoto pohledu pro nynější věc zdejší soud považuje za rozhodné posouzení stěžovatelovy úvahy, že Krajský soud v Praze o žalobě ve věci mezinárodní ochrany rozhodne v rámci doby, o níž bylo prodlouženo zajištění žalobkyně, a to s ohledem na přednostní projednání věci. Byla-li by taková úvaha s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci náležitě podložená a správná, stěžovatelovo rozhodnutí by v daném ohledu muselo obstát.

Při rozhodování o prodloužení zajištění byl stěžovatel v nynější věci nucen posoudit, zda vyhoštění žalobkyně bude v rámci prodloužené doby zajištění alespoň potenciálně možné. V případě, že by maximální doba, na kterou lze cizince dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistit, uplynula a překážka výkonu správního vyhoštění v podobě probíhajícího řízení před krajským soudem ve věci mezinárodní ochrany by stále trvala, bylo by nutno žalobkyni ze zajištění za účelem správního vyhoštění propustit, aniž by mohlo bezprostředně následovat její vyhoštění. Prodloužení doby zajištění by v takovém případě z valné části ztrácelo své opodstatnění a představovalo by neakceptovatelné zbavení osobní svobody žalobkyně.

V nynějším případě to byla úvaha, jak dlouho bude trvat řízení před Krajským soudem v Praze, která byla podstatná pro to, zda má být žalobkyně po dalších 90 dnů zbavena osobní svobody. Tato úvaha je obtížná v tom smyslu, že je na základě informací dostupných ke dni rozhodování třeba usuzovat na budoucí události, o nichž v době rozhodování nelze mít absolutní jistotu. V dané věci však šlo o jednu ze zásadních komponent rozhodnutí o dalším omezení osobní svobody žalobkyně. Osobní svoboda přitom představuje jedno ze základních lidských práv (srov. čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a při zbavení určité osoby osobní svobody musí být postupováno co nejbezpečněji. Po správním orgánu tak lze požadovat, aby před rozhodnutím o prodloužení zajištění cizince v relaci ke svým možnostem v konkrétním řízení shromáždil takové podklady pro své rozhodnutí, které umožní co nejkvalitivnější posouzení rozhodných skutečností, v dané věci i toho, kdy je reálné očekávat, že Krajský soud v Praze pravomocně rozhodne. Rozsah těchto podkladů bude samozřejmě odvislý i od toho, kolik času má správní orgán na své rozhodnutí. V praxi totiž nelze vyloučit, že

překážka správního vyhoštění vyvstane velmi krátce před koncem doby, na kterou je cizinec zajištěn a o jejímž prodloužení správní orgán uvažuje.

Zcela jistě lze souhlasit s tím, že skutečnost, že věci mezinárodní ochrany jsou správními soudy projednávány a rozhodovány přednostně, má pro nynější věc význam. Nejvyšší správní soud se však zabýval i tím, zda vzhledem k době, po kterou stěžovatel věděl o překážce výkonu vyhoštění v podobě řízení před Krajským soudem v Praze a po kterou tak mohl k této překážce zjišťovat další podstatné informace, se skutečně pokusil ony bližší informace zjistit, aby vycházel z co nejpřesněji zjištěného stavu věci, kterého bylo v daném řízení možno reálně dosáhnout.

O řízení před Krajským soudem v Praze stěžovatel prokazatelně věděl nejpozději 11. 9. 2012, tj. 14 dní před vydáním rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobkyně. Dne 11. 9. 2012 totiž, o čemž svědčí správní spis, při lustraci v informačních systémech za účelem zkoumání, zda trvají důvody zajištění žalobkyně, z výpisu z těchto systémů vyplynulo, že dne 21. 8. 2012 byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Praze. Stěžovatel tak měl 14 dnů k tomu, aby se pokusil zjistit bližší informace k pravděpodobné délce řízení před krajským soudem, které tvořilo překážku výkonu rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně. Volba způsobu, jakým tyto informace zjistí, je v kompetenci rozhodujícího správního orgánu a bude odvislá od okolností konkrétního případu. Nicméně v podmínkách nynější věci zdejší soud zastává názor, že se bylo možno např. obrátit na Krajský soud v Praze s dotazem, kdy lze očekávat pravomocné rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně, resp. zda bude pravomocně rozhodnuto v průběhu té doby, o níž stěžovatel hodlal prodloužit zajištění. Bylo přitom možné reálně očekávat, že na takový dotaz bude v době 14 dnů ze strany soudu odpovězeno. Přímý dotaz na příslušný soud považuje zdejší soud v daném případě za poměrně rychlý způsob, jak získat v rámci možností konkrétní a spolehlivé informace o předpokládané délce řízení před soudem.

Aby v dané věci odpadla překážka výkonu správního vyhoštění v podobě probíhajícího řízení před Krajským soudem v Praze ještě v době trvání prodlouženého zajištění žalobkyně, muselo by toto řízení trvat maximálně zhruba 4 měsíce (dne 21. 8. 2012 bylo řízení zahájeno; přibližně měsíc na to – na sklonku září 2012, kdy končila doba původního zajištění žalobkyně, bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění o 90 dnů). Zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že během 4 měsíců jsou krajské soudy v některých azylových věcech schopny rozhodnout pravomocně, nejde však zdaleka o všechny azylové věci. K tomu srov. např. statistické přehledy soudních agend (druhou část) vydávané Ministerstvem spravedlnosti (dostupné z webového úložiště Ministerstva spravedlnosti InfoData z internetové adresy: <http://cslav.justice.cz/InfoData/statisticke-rocenky.html>). Pro ilustraci lze uvést s odkazem na statistický přehled soudních agend, druhou část, za rok 2011 (str. 19), že v roce 2011 měly krajské soudy v rozhodovací činnosti týkající se přezkoumání rozhodnutí ve věcech podle azylového zákona celkem 77 věcí (spisů), u nichž řízení ode dne nápadu do dne právní moci trvalo méně než 4 měsíce, a 464 věcí, kde řízení trvalo déle než 4 měsíce.

Ve vztahu k nynější věci zdejší soud konstatuje, že stěžovatelův předpoklad o tom, že řízení před Krajským soudem v Praze ve věci mezinárodní ochrany bude pravomocně rozhodnuto, nebyl v obecné rovině zcela nereálný. Na druhou stranu nebylo zcela

pokračování

nemyslitelné, že k pravomocnému rozhodnutí nemusí dojít. V takovém případě bylo namíste pokusit se blíže zjistit předpokládanou délku řízení před Krajským soudem v Praze, což bylo reálně možné vzhledem k době 14 dnů, které v podmínkách nynějšího případu k tomu stěžovatel měl.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatel v mezidobí, mezi tím, kdy se dozvěděl o řízení před Krajským soudem v Praze a kdy vydal své rozhodnutí, se mohl pokusit blíže zjistit, jak dlouho bude trvat řízení před Krajským soudem v Praze ve věci žaloby, kterou podala žalobkyně proti rozhodnutí, jímž byla její žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Odhad délky soudního řízení v konkrétní věci je obecně značně nesnadná věc, nicméně již z tohoto důvodu bylo na místě, přičemž podmínky případu to umožňovaly, k této otázce zjistit další okolnosti, které by jeho úvahu mohly zpřesnit. Jak již zdejší soud uvedl, nabízí se především dotaz na rozhodující soud, správní orgán však může zvolit i jiné způsoby. Pokud v nynějším případě stěžovatel na takové zjišťování zcela rezignoval, ačkoli pro to byl časový prostor, nemůže v jeho rozhodnutí obstát pouhý odkaz na § 56 odst. 3 s. ř. s. o přednostním projednání věci. Zdejší soud proto konstatuje, že stěžovatelovo rozhodnutí ve vztahu k hodnocení překážky výkonu správního vyhoštění trpí deficitem, pro které nemůže obstát.

Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že vadu správního rozhodnutí zdejší soud spatřuje ve skutečnosti, že stěžovatel nevyvinul žádnou snahu blíže zjistit informace o předpokládané délce řízení před krajským soudem, čímž bylo vyloučeno řádné zjištění podstatných okolností, ačkoli to zde možné bylo. V takovém případě nemá v podmínkách nynějšího případu význam hodnotit, zda byla správná stěžovatelova úvaha, že překážka výkonu správního vyhoštění v podobě řízení před Krajským soudem v Praze v době prodlouženého zajištění odpadne, jelikož k takové úvaze se stěžovatel ani nepokusil shromáždit bližší informace, které bylo možné shromáždit. Jakkoli je tedy argumentace Nejvyššího správního soudu poněkud odchylná od argumentace, o níž městský soud opřel svůj zrušující rozsudek, lze konstatovat, že jak zdejší soud, tak městský soud, dospěl k závěru, že stěžovatelovo rozhodnutí nemůže v rámci přezkumu posuzované otázky obstát. Z tohoto pohledu se zdejší soud ztotožnil se zrušujícím výrokem rozsudku městského soudu, přičemž posouzení právě rozebrané kasační námitky nevedlo k nutnosti napadený rozsudek zrušit.

Nejvyšší správní soud následně přikročil ke zkoumání dalších kasačních námitek. Věcně se přitom ztotožnil s výhradami, které stěžovatel měl vůči rozsudku městského soudu, který spojoval možnost vydání víza za účelem strpění pobytu dle § 78b odst. 1 zákona o azylu s řízením před Krajským soudem v Praze ve věci mezinárodní ochrany. Dle věty první tohoto ustanovení vízum za účelem strpění „udělí ministerstvo na žádost cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.“ Již z citovaného textu je zřejmé, že vízum za účelem strpění pobytu je vázáno na řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Nelze proto souhlasit s městským soudem v té části jeho rozsudku, kde spojoval možnost vydání tohoto víza v návaznosti na probíhající řízení před Krajským soudem v Praze ve věci mezinárodní ochrany. Městský soud tuto úvahu činil v souvislosti s tím, že po dobu trvání řízení před Krajským soudem v Praze nebylo možno vykonat správní vyhoštění žalobkyně, což však městský soud dostatečně odůvodnil odkazem na § 119

odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Nesprávný výklad ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu ze strany městského soudu tak představuje pouze dílčí pochybení tohoto soudu, které ovšem nevede k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku.

Ve vztahu k poslední námitce Nejvyšší správní soud zastává názor, že ust. § 3d odst. 1 zákona o azylu, které dle stěžovatele městský soud při svém rozhodování zcela opomněl, není pro danou věc jakkoli relevantní. Dle první věty tohoto ustanovení: „*Cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, je oprávněn pobývat na území do doby podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to neplatí, je-li zajištěn podle zvláštního právního předpisu nebo jde-li o cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště a nebyl mu povolen vstup na území (§ 73).*“ Dle poznámky pod čarou se zvláštním právním předpisem v citovaném ustanovení rozumí zákon o pobytu cizinců.

Již dle samotné dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že se týká pobytu cizince v mezidobí mezi učiněním prohlášení o mezinárodní ochraně a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Prohlášením o mezinárodní ochraně se dle § 3 odst. 1 zákona o azylu rozumí projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že cizinec hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmou. Zákon počítá s tím, že, je-li takové prohlášení učiněno, předchází samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou je zahájeno příslušné správní řízení. Cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, se podáním této žádosti stává žadatelem o mezinárodní ochranu (§ 2 odst. 5 zákona o azylu) a dopadají na něj práva a povinnosti s tímto statutem spojená. Postavení žadatele má po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podle s. ř. s., má-li tato žaloba odkladný účinek.

Žalobkyně v době rozhodování stěžovatele byla žadatelkou o mezinárodní ochranu. V té době totiž probíhalo před Krajským soudem v Praze řízení o její žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí její žádosti o azyl, přičemž tato žaloba měla odkladný účinek. Je tak zřejmé, že v rozhodné době se žalobkyně nemohla týkat regulace v § 3d odst. 1 zákona o azylu, jelikož se ta týká pobytu cizince v mezidobí mezi učiněním prohlášení o mezinárodní ochraně a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobkyně tehdy již měla postavení žadatelky o mezinárodní ochranu. Pokud tedy městský soud v napadeném rozsudku vůbec § 3d zákona o azylu nezmiňoval, nelze to vnímat jako jakoukoli vadu jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

pokračování

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu